

26.11.49

באו לפי הזמנתי גולדה, ששון, רוזן, ראובן, להתייעץ על הפגישה עם
עבדאלה. ששון סבור ששלוש עם עבה"י יפתח הדרך לשלום עם מצרים ולכנון ואולי
גם אחרים. עכשיו כל מדינה חששה להיות הראשונה.

לאחר בירור נחמי הוראות אלה לשיחה שתתקיים מחר בערב בשוני. אנחנו

נדרוש -

- (1) חלק בעיר העתיקה מחר ציון ועד הכוחל המערבי.
 - (2) שטח רצוף להר הצופים - נהיה מוכנים לתת חלופין בדרום.
 - (3) כל הגזרה המערבית של ים המלח עד קצה הקונצסיה של אשג.
 - (4) הכטיס של לטרון.
 - (5) סיפוח שטח נהרים למדינת ישראל, חמורה שטח במקום אחר.
- נסכים לחיקוני גבולות בכלל על יסוד של חילופי שטח.
- נסכים ל : 1) שמצרים תססור עזה לעבה"י. 2) לתת מעבר חפשי (בלי רבונות)
מעבה"י לעזה. 3) אזור חופשי כנמל חיפה עם מעבר דרך מדינת ישראל. נדרוש
כתנאים: 1) לא לתת בסיסים במערב לשום מעצמה, 2) שחזרה עבה"י לא יחול על
מערב א"י, 3) ששטח זה לא יסופח לארץ אחרת במקרה של איחוד עבה"י עם סוריה או
עיראק.

28.11.49

חזרתי מסבריא.

- באו אצלי ששון וראובן. נפגשו בשבע אמש עם עבדאלה בשוני. הטלך היה
בלוית סמיר ריפאי. הטלך פתח בהרצאה של 10-15 רגע על רצונו לשלום ומסר ששון
וראובן בידי סמיר ריפאי והלך. עבדאלה הביע צער על כואו של ששון, כי הוא הידיד,
ומוסב היה שישאר לחוור בין שני הצדדים במקרה שלא יסכימו והביע גם צער על
נטיעתו לאנקרה.

נשארו כשלושה רבעי שעה עם סמיר, הוזמנו לארוחת ערב, וחזרו לסמיר שעה וחצי, בא המלך ושאל מה הספיקו ונפרדו על מנת להיפגש שנית ביום ה' בשוגי. שמחו על פגישה שניה, וביחוד שתהיה קרובה.

סמיר פתח בהרצאה על חשיבות שלום ושהגורל קשר אותנו, שם הקלפים על השולחן וביקש לשים הקלפים על השולחן. לא הסתיר שהאנגלים והאמריקנים יודעים על השיחות, הוא פועמד להיות ראש הממשלה, ויבצע השלום אם יהיה שלום. הם יודעים עלינו: קוראים, שומעים, קולטים. יש למדינת ישראל כמה בעיות כלכליות וצבאיות, קליטת עולים, אמנם היא מקבלת עזרה - אבל יש לה קשיים. מצבם יותר טוב, אם כי הם מדינה יותר קטנה. אין להם דאגות צבא והגנה. ביקש לקבוע סדר יום: עניינים מדיניים (שטחים וירושלים), כלכליים (מפעל חשמל ויום המלח ~~א~~ וכדומה, שיתכן בהם שיתוף פעולה), פליטים - חזירתם ורכושם. ששון הוסיף סעיף רביעי - ההסכם ביניהם ובין האנגלים. סמיר מתפלא על כך. הסבירו לו. סמיר טען מוכן שהמכס אנגליה יחול על מערב א"י. סמיר פתח בבעיה המדינית. המלך עושה בניגוד לעולם הערבי, ולכן הכרחי חישג משהו לעולם הערבי. לעבה"י דרוש מוצא לים. לא ידרוש דברים שלא ניתנים לביצוע: יפו, לוד, רמלה, עכו, אתם שם ואיש לא יוציא אתכם, אפילו לא החלטת או"ם. אבל מוצא לים חיוני, עזה לא בידינו וזו דרושה להם, אולם למען הגיע לעזה דרושה רציפות והם מבקשים הנגב. אמנם ישראל הקריבה קרבנות בנגב - אבל הנגב לא מיושב, וזוהי רק החזקה צבאית ואפשר לוותר. העולם הערבי לא שכן המכות שקיבלו, היום הם חלשים, אבל יתחזקו. אף פעם לא אהבו אותנו, והדבר הכי מובן - חיץ של ידיד בין ישראל ובין הערבים, ומוטב ~~א~~ שלא יהיה כל גבול עם ערבים מלבד הגבול אחנו. הנגב הוא טריז מפלג הרציפות הארצית הערבית, ואם יקבל הנגב יוכל להופיע בפני העולם הערבי. אנשינו הסבירו לו שהדבר לא בא בחשבון. שום וויתור טריטוריאלי לא יעשה - יסכימו רק למעבר חפשי. לשטח אין כל סיכוי. ראובן שאל איך יקבלו עזה מהמצרים.

האין אנו רוצים במסמך עם מצרים. סמיר ענה זה ענין ביני ובין המצרים, הם יסתדרו. לששון ולראובן יש רושם כאילו היו בין עבה"י ובין מצרים דברים, אבל כנראה שהדברים היו על יסוד מסירת הנגב, כי המצרים אינם רוצים בגבול משותף אתנו. ולדעת ראובן נכונה מצרים למסור עזה - אם לא יהיה לה גבול עתנו.

סמיר טען שמעבר לא מספק, וכשביל ישראל הוא רק שאלת פרסמיה. הוא מוכן להת איזור חפשי באילת חמורת איזור חפשי בחיפה. אנשינו הסבירו שאפשר לדבר על עזה רק בתנאי שאין מצדנו שום וויתור טריטוריאלי. א הוסכם על נוסח של מו"מ: שני הצדדים מכירים בחיוניות מוצא לים בשביל עבה"י ויעשו מאמץ להבטיח מוצא זה על מנת שלא יפגע אינטרס היוני של ישראל. לא הגיעו לדבור על ירושלים - מחוץ להתנגדות לבינאום. לא דובר על העיר העתיקה. גם לא על גדה ים המלח. ולא על נהרים. אם כי סמיר דיבר על אשלג. נובומייסקי הטעה אותנו בשאמר שהם דרשו רק מעבר, הם למי דברי סמיר הגידו בפירוש שדורשים הנגב.

29.11.49, יום ג'

ישיבת הממשלה.

- בצהרים סעודה עם העתונאים. הסכמתי לכך על מנת שלא אדרש לנאום.
- בערב - חגיגת העצמאות של היוגוסלווים. הרוסים נעדרו - וכמובן גם טפ"ט.